

Kniha Daniel — číslo jedna

Ulai a Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Kazatelé i lid prohlašovali, že proroctví Danielova a Zjevení jsou nepochopitelnými tajemstvími. Kristus však obrátil své učedníky ke slovům proroka Daniela o událostech, které se měly odehrát v jejich době, a řekl: ‚Kdo čte, rozuměj.‘ Matouš 24,15. A tvrzení, že Zjevení je tajemstvím, jemuž nelze porozumět, je vyvráceno již samotným názvem té knihy: ‚Zjevení Ježíše Krista, kteráž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, což se má brzo státi... Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova tohoto proroctví a ostříhají toho, co je v něm napsáno; nebo čas jest blízko.‘ Zjevení 1,1–3.“

„Praví prorok: ‚Blahoslavený, kdo čte‘ — jsou takoví, kteří nebudou číst; požehnání není pro ně. ‚A ti, kteří slyší‘ — jsou také někteří, kteří odmítají slyšet cokoli o proroctvích; požehnání není pro tuto třídu. ‚A ostříhají toho, co je v něm napsáno‘ — mnozí odmítají dbát varování a napomenutí obsažených ve Zjevení. Nikdo z nich si nemůže činit nárok na zaslíbené požehnání. Všichni, kdo zesměšňují předměty proroctví a posmívají se symbolům zde slavnostně daným, všichni, kdo odmítají napravit svůj život a připravit se na příchod Syna člověka, zůstanou bez požehnání.“

„Ve světle svědectví Inspirace, jak se mohou lidé odvažovat učit, že Zjevení je tajemství, přesahující dosah lidského porozumění? Je to zjevené tajemství, otevřená kniha. Studium Zjevení vede mysl k proroctvím Danielovým a obě předkládají nanejvýš důležité poučení, dané Bohem lidem, o událostech, které se mají odehrát při závěru dějin tohoto světa.“ Velký spor, 340.

„Studium Zjevení obrací mysl k proroctvím Danielovým.“ Někteří lidé vidí proroctví pouze v knize Daniel. Daniel však předkládá dvě linie pravdy a pravdy, které představují jeho proroctví, se nacházejí v posledních šesti kapitolách jeho knihy. Prvních šest kapitol předkládá znázorněné proroctví, které zůstává v zásadě dosud nerozpoznáno. Než budeme uvažovat o prvních šesti kapitolách Daniela, vysvětlíme, proč jsou v posledních šesti kapitolách knihy Daniel ve skutečnosti zastoupena pouze dvě proroctví. Sestra Whiteová poukazuje na tato dvě proroctví odkazem na dvě velké řeky Šineáru. Přijmeme-li symboliku, kterou předkládá, nalezneme klíč k tomu, abychom v posledních šesti kapitolách Daniela viděli dvě, a jen dvě, proroctví.

„Světlo, které Daniel přijal od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, 112.

Vidění osmé kapitoly bylo dáno u řeky Ulaj.

Ve třetím roce kralování krále Belšasara se ukázalo mně, Danielovi, vidění po tom, které se mi ukázalo na počátku. I viděl jsem ve vidění; a stalo se, když jsem viděl, že jsem byl v Šúšanu na

hradě, který jest v krajině Élamské; a viděl jsem ve vidění, že jsem byl u řeky Ulaj. Daniel 8,1.2

Když jsme vzali odstavec ze Svědectví pro kazatele, v němž sestra Whiteová odkazovala na „Ulaj a Hiddekel“ a nazvala je „velkými řekami Šineáru“, vytrhávali jsme tento odstavec z jednoho z nejdůležitějších komentářů ke studiu knih Daniel a Zjevení ve spisech sestry Whiteové. V uvedené pasáži uvádí: „Je zapotřebí mnohem důkladnějšího studia slova Božího; zvláště Danielovi a Zjevení by měla být věnována pozornost jako nikdy předtím v dějinách našeho díla.“

Budeme-li pozorně zkoumat první dva verše, které jsme právě citovali z osmé kapitoly Danielovy, podávají dvě vnitřní svědectví o skutečnosti, která bývá často přehlížena. Daniel říká: „ve třetím roce“ Belšasara „ukázalo se mi vidění.“ Poté dodává: „po tom, které se mi ukázalo nejprve.“ Tento verš lze chápat dvěma způsoby, a oba vedou ke stejnému závěru.

Anděl Gabriel byl tím, kdo přinášel Danielovi prorocké světlo, jako to činil se všemi proroky, neboť nahradil satana jako nebeského nositele světla. To znamená, že každé prorocké pravidlo, které se nachází v Písmu, bylo vedeno Gabrielem. Ať už tomu Daniel rozuměl, či nikoli, ve verši prvním osmé kapitoly nejen označuje důležité prorocké pozorování, ale v tom verši také uvádí dva svědky tohoto důležitého prorockého pozorování. To, co Daniel zaznamenal v prvním verši, je, že obdržel vidění předcházející vidění, které přijal u řeky Ulai. Vidění u řeky Ulai přišlo ve třetím roce Belšasarově. Vidění před viděním u řeky Ulai přišlo v prvním roce Belšasarově.

V prvním roce Balsazarově, krále babylónského, měl Daniel na svém loži sen a vidění své hlavy; potom ten sen zapsal a vyložil obsah věci. Daniel 7,1.

V prvním verši osmé kapitoly Daniel uvádí, že měl vidění také v prvním roce Belšasara, neboť říká: „po tom, které se mi ukázalo na počátku“. Ukázalo se vidění u řeky Ulaj po vidění z prvního roku Belšasarova, anebo se toto vidění objevilo po prvním ze dvou souběžných vidění? Správná je obě odpověď. Vidění o řece Ulaj je totéž vidění jako vidění sedmé kapitoly. Gabriel uplatňuje prorockou zásadu „opakovat a rozšířit“ a současně i pravidlo, že na svědectví dvou se věc potvrzuje. Obě vidění pojednávají o královstvích biblického proroctví.

Vidění sedmé kapitoly zobrazuje tato království jako dravé šelmy, a tak je zdůrazňuje a představuje v rámci jejich občanské moci. Vidění osmé kapitoly zobrazuje tatáž království pomocí symbolů z Boží svatynní služby, přičemž každý ze symbolů svatynní služby je záměrně porušen, aby představoval padělané uctívání. Daniel osm zobrazuje tatáž království jako vidění sedmé kapitoly, avšak zasazuje tato království do jejich náboženského rámce.

Vidění u Ulaje v osmé kapitole Daniela opakuje a rozšiřuje vidění ze sedmé kapitoly. Sedmá kapitola určuje občanský aspekt království biblického proroctví a osmá kapitola určuje náboženský aspekt království biblického proroctví. Když je toto rozpoznáno, lze pak porozumět tomu, že sedmá a osmá kapitola jsou tímž viděním. Devátá kapitola je místem, kde Gabriel přichází podat vysvětlení časového prvku ve vidění z osmé kapitoly. Proto vidění u Ulaje představuje sedmou, osmou a devátou kapitolu knihy Daniel. Řeka Chidekel je pak uvedena v desáté kapitole.

Ve třetím roce Cýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, který byl nazýván Baltazar; a to slovo bylo pravdivé, avšak určený čas byl dlouhý. I porozuměl tomu slovu a měl pochopení vidění. V oněch dnech jsem já, Daniel, truchlil po tři celé týdny. Nepojídal jsem žádný lahodný chléb, ani maso ani víno nevešlo do mých úst; ani jsem se vůbec nepomazával, dokud se nenaplnily tři celé týdny. A dvacátého čtvrtého dne prvního měsíce, když jsem byl na břehu veliké řeky, totiž Chiddekelu. Daniel 10,1–4.

Vidění u řeky Hiddekel uvádí prorocké dějiny krále severu. Začíná rozpadem říše Alexandra Velikého, vymezuje střídání vzestupů a úpadků následujících dějin, v nichž nakonec zůstávají z rozpadu bývalého království Alexandra Velikého pouze dva protivníci: doslovný král jihu proti doslovnému králi severu. Nakonec dospívá k dějinám papežství, které se pak stává duchovním králem severu a které na konci jedenácté kapitoly dochází ke svému konci, Michael povstává a lidská doba milosti se uzavírá. Jednoduchý přehled je takový, že vidění u řeky Ulaj je vnitřním viděním Boží svatyně a zástupu, zatímco vidění u řeky Hiddekel je vnějším viděním nepřítele Boha a jeho lidu v průběhu týchž dějin. Uplatňuje tentýž princip, jaký se nachází v sedmi církvích a sedmi pečetích ve Zjevení.

„Mnozí kazatelé nevynakládají žádné úsilí, aby vysvětlili Zjevení. Nazývají je knihou, jejíž studium není užitečné. Pohlízejí na ně jako na zapečetěnou knihu, protože obsahuje záznam obrazů a symbolů. Avšak už samotný název, který jí byl dán, ‚Zjevení‘, toto domněnku popírá. Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy jsou určité, nikoli tajuplné a nesrozumitelné. Je v ní sledována táž linie proroctví jako v Danielovi. Některá proroctví Bůh zopakoval, a tím ukázal, že jim musí být přikládána důležitost. Pán neopakuje věci, které nemají velký význam.“ Manuscript Releases, svazek 8, 413.

Tatáž vnitřní i vnější historie, která je zobrazena v knize Daniel, je převzata v knize Zjevení. Kromě prorockého světla, jež vychází z těchto dvou vidění, je zde také potvrzení metodologie biblického výkladu, kterou přijal William Miller a poté Future for America. Je-li to správně chápáno, kniha Daniel, stejně jako kniha Zjevení, jsou naprosto bohatými zlatými doly pro potvrzení zásad prorockého výkladu, které Bible sama v sobě označuje.

Ulaj jakožto vnitřní téma a Hiddekel jakožto vnější rovněž představují dvě proroctví, jež měla být odpečetěna v „čase konce“. Ulaj byl odpečetěn v „čase konce“ roku 1798 a Hiddekel byl odpečetěn v „čase konce“ roku 1989, kdy, jak je popsáno v Danielovi 11, verši 40, byly země představující bývalý Sovětský svaz smeteny papežstvím a Spojenými státy.

Když jsou tyto skutečnosti rozpoznány, může být potom také rozpoznáno, že tato dvě vidění jsou ve skutečnosti jedním viděním, stejně jako prorocké dějiny sedmi církví a sedmi pečetí představují tytéž prorocké dějiny. Tato dvě vidění se pak stávají prostředkem, který Pán použil v minulém hnutí prvního anděla a který použije v nynějším i budoucím hnutí třetího anděla, aby uvedl v život proces zkoušky, jak je předložen v dvanácté kapitole knihy Daniel, ve verších devět a deset.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou páchat bezbožnost, a nikdo

z bezbožných neporozumí; moudří však porozumějí. Daniel 12,9.10.

Jako příklad odpečetění Hiddekelu v roce 1989 zvažte, co řekla inspirace.

„Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a končí. Zde je doplněk knihy Daniel. Jedna je proroctvím; druhá zjevením. Kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům. Anděl přikázal: ‚Ty však, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce.‘ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolů, 585.

Jak Ulaj, tak Hiddekel se vztahují k posledním dnům, avšak adventismus byl ochoten uznat pouze to, že rok 1798 byl Danielovým „časem konce“, kdy měla být jeho kniha odpečetěna. Část proroctví „vztahující se k posledním dnům“ je však přesněji posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel, neboť tyto verše vrcholí tím, že Michael povstává ve chvíli, kdy končí lidská doba milosti.

Vidění soudu, jak je vymezeno v Danielem, kapitolách sedmé, osmé a deváté, bylo zapečetěno až do „času konce“ roku 1798. Světlo (které přineslo rozpečetěné vidění u Ulaje) bylo oznámením o zahájení vyšetřujícího soudu, nikoli o uzavření soudu. Světlo, jež bylo rozpečetěno s viděním u Hiddekelu, označuje uzavření vyšetřujícího soudu, a je to také ten oddíl v Danielovi, který obsahuje „část proroctví vztahující se k posledním dnům“.

Odzapečetění v roce 1798 oznámilo zahájení vyšetřujícího soudu. Odzapečetění v roce 1989 oznámilo blížící se ukončení vyšetřujícího soudu. Podpis Alfy a Omegy je v knize Daniel snadno rozpoznatelný, avšak jen tehdy, víte-li, co to je, a jste-li ochotni jej hledat.

Když se v jedenácté kapitole knihy Daniel, ve verši čtyřicet pět, uzavírá doba milosti, je zaznamenán podpis Alfy i Omegy. Začátek knihy Daniel přesně ukazuje, kde končí. Začíná doslovnou válkou mezi doslovným Babylónem a doslovným Izraelem a doslovný Babylón vítězí.

Ve třetím roce kralování Jójakíma, krále judského, přitáhl Nebúkadnesar, král babylónský, k Jeruzalému a oblehl jej. A Hospodin vydal do jeho ruky Jójakíma, krále judského, i část nádob z domu Božího; ty odnesl do země Šineáru, do domu svého boha, a nádoby uložil v pokladnici svého boha. Daniel 1,1.2.

V Danielovi, v jedenácté kapitole, ve verši čtyřicátém pátém, vrcholí duchovní válka mezi duchovním Babylónem, symbolizovaným jako „král severu“, a duchovním Izraelem, představovaným „slavnou svatou horou“, a duchovní Izrael vítězí nad duchovním Babylónem.

A postaví stany svého paláce mezi moři na svaté nádherné hoře; avšak dojde ke svému konci, a nebude mu pomoci. V tom čase povstane Michael, ten veliký kníže, který stojí za syny tvého lidu; a nastane čas soužení, jakého nebylo od doby, kdy povstal národ, až do onoho času; avšak v tom čase bude tvůj lid vysvobozen, každý, kdo bude nalezen zapsán v knize. Daniel 11,45; 12,1.

Knihy Daniel a Zjevení jsou jedna kniha:

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedno. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou. Jan slyšel tajemství, která pronášely hromy, ale bylo mu

přikázáno, aby je nezapsal.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Tyto dvě knihy, které jsou jednou knihou, jsou mistrovským dílem prorockého vyučování anděla Gabriela. Píší to s plným vědomím, že to, co Gabriel předal Danielovi a Janovi, přišlo od Ježíše, který to přijal od Otce. Mým cílem není vyvyšovat Gabriela, nýbrž vyzdvihnout hluboké zjevení důkazů v obou knihách o tom, jak Alfa i Omega ustanovil prorocká pravidla biblického výkladu, jež měla být v těchto dvou knihách znázorněna, jsme-li ochotni to spatřit.

Dovolte mi připomenout, že v tomto bodě mým záměrem ani úmyslem není předkládat výklad dvou proroctví o řekách Ulai a Hiddekel. Mým záměrem a úmyslem je zabývat se proroctvími v prvních šesti kapitolách knihy Daniel. Pouze dokládám skutečnost, že knihy Daniel a Zjevení jsou snad nejhluběji vystavěnými knihami ve Slově Božím. Předkládají prorocké poselství a zároveň zjevují Boží charakter, zároveň také vymezují samotná pravidla, která je nutno uplatňovat, má-li člověk porozumět proroctvím a také poznat Toho, který tato proroctví vyhlásil.

Dalším příkladem hluboké povahy těchto knih je Danielovo představení „sedmi časů“ z Leviticu dvacáté šesté kapitoly. Proroctví o „sedmi časech“ mělo a má být pro Boží lid „kamenem úrazu“, jak ve starověkém Izraeli, v milleritském hnutí prvního anděla, tak i v současném a budoucím hnutí třetího anděla. „Kámen úrazu“ je, podle prosté definice, něco, co nevidíte, přestože je to zcela zjevně přítomno. Proto, jakmile v knize Daniel rozpoznáte „sedm časů“, vidíte, že tam zřetelně jsou, ale zároveň také vidíte, že jsou skryty těm, kteří se rozhodnou nevidět.

Skrýt něco, a přitom to ponechat gramaticky zjevné, je hluboký počin; je to něco, co by nemohlo být vloženo do žádného lidského mysteriózního románu. Je to mistrovské dílo, neboť je to tam, zcela jasně na očích pro každého, kdo nechce klopýtnout, avšak nemožné to spatřit pro ty, kdo se rozhodnou klopýtnout. Je to takříkajíc „skryto na očích“. Toho je dosaženo spojením lidství a Božství.

Činím toto tvrzení, neboť si v tomto bodě přeji připomenout, že v adventismu existuje katolické učení, přinejmenším od vydání knihy Questions on Doctrine v roce 1957, a že také pozvedlo svou nespravedlivou hlavu v tomto hnutí přítomné pravdy Future for America. Jde o představu, že Kristus při vtělení nepřijal tělo, které zdědil po Marii. Ti, kdo toto učení zastávají, to ovšem takto nevyjadřují, nicméně právě tomu učí. Nazývám to katolickým učením, neboť předpoklad, že Kristovo tělo bylo stejně čisté jako Adamovo tělo předtím, než zhřešil, je právě tou satanskou logikou, kterou používá katolická církev ve svém učení o takzvaném „neposkvrněném početí“. A nejste-li obeznámeni s pohanským učením o „neposkvrněném početí“, pak toto učení tvrdí, že Kristovo tělo bylo nadpřirozeně učiněno takovým, jaká byla Adamova nižší přirozenost předtím, než on a Eva zhřešili, nebo, jak se tvrdí, že Kristus měl Adamovu předpádovou, bezhříšnou přirozenost. Učí, že sama Marie byla zázračně obdařena tělesnou nepadlou přirozeností Adama předtím, než zhřešil, aby se mohla stát dokonalou nádobou pro Ducha svatého, který do jejího dokonalého těla vtělil dítě Ježíše.

Ovšem i ti v adventismu, kteří zastávají tentýž závěr ohledně těla Ježíšova, nepoukazují na žádné zázraky spojené s Marií, avšak překrucují výroky sestry Whiteové i Bible, aby učili tentýž katolický pojem. Proč jsem právě odbočil a odvrátil se od rozpravy o knize Daniel? Odpovím na

to.

Zázračná stavba a uspořádání knih Daniel a Zjevení byly uskutečněny spojením lidství a božství. Ježíš je Slovem Božím a Bible je Slovem Božím. Ježíšova božská i lidská přirozenost je v Bibli plně zastoupena. Slova v ní obsažená jsou božská a nesou v sobě tvůrčí moc proměňovat srdce i mysl. Tato slova jsou touž mocí, která uvedla veškeré věci v existenci. Avšak ti muži, které si Bůh vyvolil za své nástroje k zaznamenání Bible, byli všichni hříšníci. Lidská stránka této skutečnosti je představována padlými lidskými bytostmi. Bible je spojením lidského a božského a proroci byli hříšníky, jak tomu bylo u každého Adamova dítěte. Kristus nikdy nezhřešil myšlenkou, slovem ani skutkem. Přijal však tělo Marie po čtyřech tisících letech degenerace. Kdyby skutečně přijal nižší tělesnou přirozenost Adama před Adamovým pádem do hříchu, vyžadovalo by to, aby každý biblický autor byl rovněž bez hříchu.

„Skrývání na očích“ „sedmi časů“ v knize Daniel bylo uskutečněno nejen slovy, která Daniel zaznamenal, nýbrž dále i padlými lidskými bytostmi, které přeložily Bibli krále Jakuba. Padlé lidské bytosti se knihy Daniel dvakrát dotkly a to, čeho bylo dosaženo, by pro jakoukoli lidskou bytost bylo nemožné bez Božího božského prozívatelnostního dohledu.

V našem příštím článku začneme ukazovat, jak božství i lidství skryly „sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus přímo na očích v knize Daniel, neboť Bůh předem věděl, a dokonce to tak i ustanovil, že to má být zkušebním „kamenem úrazu“ jak pro ty v hnutí prvního anděla, tak i pro ty v hnutí třetího anděla.

„Světlo, které Daniel přijal od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulai a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, 112.